

Kapitola 1

Štěstí prý přeje připraveným a peníze nejsou vše...

Taková moudra mě dokážou rozčílit asi tak jako revma moji babičku. Lidé to s oblibou vykládají nahlas. Ubezpečují jeden druhého, že je to pravda, a tlachají o pokoře, skromnosti a odříkání. Většinou to říkají ti, kteří jsou ve svém životě nešťastní.

Protože nemají peníze.

Jsou nešťastní, protože smrdí grošem, a štěstí si bez grošů celkem určitě neumí ani představit. Natož, aby se za ním ještě někde honili.

Vždyť jak může být člověk šťastný, když má v peněžence průvan? Účet v minusu?

A smířený je tak akorát s tím, že ani dnes večer

nebude v *Hiltonu* zapíjet kaviár sklenkou šampaňského značky Dom Pérignon.

Ve svém životě jsem kolem zmíněného hotelu prošla třikrát. Pamatuji si to přesně. Dveře se automaticky otevírají, automaticky zavírají a já jsem stejně tak automaticky přemýšlela, zda se jednou otevřou před mou maličností nebo se za ní zavřou. Třikrát jsem při této úvaze zavřela oči. Hlavou mi proletěla tatáž představa. Ležérně vystupuji z kabrioletu se šátkem elegantně převázaným kolem účesu od vyhlášeného gay kadeřníka. V ruce držím černo-stříbrnou vuittonku z pravé kůže. S dlouhými střapci a s kovovou sponou zdobenou drahými kameny ve tvaru V. Jako první se koberec před hotelem dotkne moje pravá „gladiátorka“ Yves Saint Laurent. Tato báječná módní vychytávka stojí 588 eur, což je můj nynější plat v hrubém.

V čistém ho skoro celý, do posledního centu, dávám každý měsíc mámě. Nechávám si z něj pouze devadesát eur. Devadesát ubohých éček měsíčně na své osobní výdaje. Tři kávy, jeden výtisk *Vogue* a pět baget s kuřecím masem a s mexickým salátem. To je maximum, co si z těch peněz můžu dovolit.

Po maturitě jsem chtěla jít na vysokou, ale máma jen pokrčila rameny. Trochu se při tom dokonce nahrbila a vzdychla tak nahlas, že to vylekalo i moji o deset let mladší sestru. A to už bylo něco. Mou sestru totiž jen tak něco nevyleká, ani *Noční můra z Elm Street*. Je odvážná a nezná strach. Kdo ví, co z ní bude, až vyroste.

„Lino, víš, jak na tom jsme,“ dívala se na mě máma více než smutně, „nemůžu si dovolit financovat tvoje studium. Alespoň na nějaký čas nastup do práce, a když seženeš dobře placené zaměstnání, můžeš se přihlásit na vysokou. Je mi to líto, děvče moje, ale život někdy bývá nespravedlivý.“ V očích se jí leskly slzy.

I já měla v očích slzy. Dokázala jsem je však udržet a nedovolila jsem jim skutálet se mi po tvářích. Vždycky jsem při takových řečech celá ztuhla. V tichém protestu jsem svírala rty. Časem se z toho stal můj soukromý rituál. Naštvaně jsem se sevřenými rty na protest zavřela oči. Nechala jsem je zavřené tak dlouho, dokud se mi tep nevrátil do normálu, až pak jsem je pomalu otevřela.

Kde jsem to přestala? Už vím.

Světle růžová barva jemných pásků na mých vychytaných gladiátorkách se trochu bije se zátěžovým kobercem v barvě bordó rozvinutým před vchodem do hotelu *Hilton*. Výborně mi však ladí s barvou laku na nehtech u nohou. Dokonale oholených, dohněda opálených nohou, které mi už od puberty záviděly všechny holky ve škole. I Sabina.

Sabina ze všech nejvíc. Ta měla na žebříčku závidisti čestné první místo. Sabina s křivýma tenkýma nohama ve tvaru O. Sice obutýma do posledních modelů, které byly právě trendy v Bratislavě, v Praze a ve Vídni, ale přesto pořád do O.

Někdy to byly dokonce módní kousky zpoza nekonečně se vlnícího oceánu, a tehdy jsem se jen velmi těžko dokázala soustředit na obratlovce nebo plazy na hodině biologie. Nenápadně jsem se vsoukala pod lavici. Cítila jsem jejich měkkost, obdivovala jejich tvar, barvu, podpatek.

Sabina měla vkus.

Sabina měla peníze.

Sabina patřila k těm šťastným holkám na tomto světě, které si nemusí lehnout do té správné postele. Ony se do té správné postele jednoduše narodily...

Kapitola 2

Po maturitě jsem místo na vysokou školu nastoupila do banky. Do pobočky banky, která refinancuje váš zbytečně drahý hypoteční úvěr, a to i přesto, že jste o něj nikdy nepožádali. Do pobočky známé banky, jejíž reklamní slogany se na vás valí ze všech stran. Dokola se opakující evergreeny o vaší zářné, finančně zabezpečené budoucnosti se vám vryjí pod kůži a občas je použijete v konverzaci se známými. Abyste vzbudili zájem. To dnes letí. Znáť slogany.

Dodnes netuším, jak se mi podařilo vyhrát konkurz a to místo získat. Možná jsem očarovala personálního manažera svýma dlouhýma nohama. Možná za to vděčím svému výstřihu. Možná zabral

můj milý a podmanivý úsměv. A možná to místo jednoduše potřebovali co nejrychleji obsadit.

Znáte ten pocit. Jste rádi, že vám to vyšlo, a zároveň cítíte zklamání, že to tak dopadlo. Téměř všechny moje spolužačky byly přijaty na vysoké školy a užívaly si prázdniny s vědomím, že budou studovat.

Jen já jsem ani ne dva týdny po maturitě vyplnila dotazník pro zaměstnance a druhý den absolvovala vstupní lékařskou prohlídku.

„Karolínó, ty nepokračuješ dál?“ zdvihla obvodní lékařka překvapeně pravé obočí, když jsem si vyhrnula rukáv.

„Tenhle rok ne,“ zavřela jsem oči, protože z pohledu na krev se mi téměř vždy udělalo špatně.

„Rozhodně to nevzdávej, jsi šikovná děvče a šikovná děvčata by měla ukázat, co v nich je,“ označila zkumavku svým jménem a odsunula se na pojízdné židli k počítači.

Hodná děvčata se dostanou do nebe, zlá všude a ta šikovná vyhrájí konkurz v bance, přemýšlela jsem a v duchu jsem si přála stát se na počkání „bad girl“.

„Co bys chtěla v budoucnu studovat?“ vyzvíдалa dál.

„Cokoli,“ stáhla jsem si rukáv.

„Jsi nejen šikovná, ale i velmi milé děvče,“ oznámila mi to, co jsem věděla už dávno. „Měla bys o tom ještě popřemýšlet,“ usmála se.

„Popřemýšlím,“ oplatila jsem jí to.

Myslím ten úsměv.

Ten můj pověstný podmanivý, milý a odzbrojující úsměv. Už jako malá holka jsem s ním bodovala. Mohla jsem mít pusku upatlanou od pudinku, ruce špinavé až po lokty, košili zapnutou o knoflík výš nebo se vyzvracet někomu na koženou sedačku, a stejně mi stačilo jen se usmát.

Uměla jsem se rozzlobit, pohádat se do krve kvůli ledajaké kravině, závidět i nenávidět. Věděla jsem, že umím být škodolibá, ironická, cynická i falešná. Stačilo však, abych se usmála. Širokým, skoro klaunovským úsměvem od ucha k uchu. Ukázala jsem dokonalý chrup a už se na moji adresu sypalo to samé. Tak milé děvče.

V hloubi duše jsem však byla nešťastné děvče. Milé a nešťastné.

Z toho, že nemáme peníze.

Z toho, že ať moje máma dělala, co dělala, stále to nestačilo. Ale nejvíc mě štvalo, že jsem z té finanční katastrofy neviděla žádné reálné východisko.

Jednou jsem dokonce zašla i do kostela. Ateisticky jsem se rozhlédla kolem sebe a potichu se zasnula do prázdné lavice v poslední řadě. Prosebně jsem sepjala ruce a nasměrovala je vzhůru. No co. Pokud za všechno na tomto světě může Pán Bůh, tak pak může také za to, že jsem ateistka. Ani tu nebudu šířit to, co jsem si tam potichu opakovala. Dokola jsem omílala to samé a tajně jsem doufala, že jsem na té správné adrese. Po chvíli začalo

být to sezení na lavici hodně nepohodlné, všechno mě bolelo, byla mi zima a z toho prazvláštního zápachu kadidla mě rozbolela hlava a rozšiřovaly se mi zorničky.

Vyšla jsem z kostela.

Vyjednáváš s Bohem, Karolíno, pomyslela jsem si. Kladeš si podmínky. Slibuješ mu, že v něj uvěříš, když ti pomůže. S Bohem se neobchoduje. Moje druhé já bylo asi rozumnější než to, které si sedlo do kostelní lavice a chovalo se jako na schůzce se strategickým obchodním partnerem, ze kterého vymámíme nejlepší podmínky bez podmínek.

Když jsem se jakžtakž zahřála květnovým sluncem a svatý zápach vystřídala světská vůně mého levného parfému, na místě jsem se zapřísáhla, že určitě něco vymyslím.

Často jsem si říkala, že určitě něco vymyslím. Vždy jsem doufala, že jednoho dne to zkrátka přijde.

Nikdy jsem nepřestala věřit, že jednou se mi naskytne ta správná příležitost a já ji poznám. Bezpečně ji poznám a využiji.

Ve svůj prospěch.

Ve prospěch své mámy a pro dobro mé malé sestry, která nosila mé obnošené věci. Dokonce i školní tašku měla s nálepkou Mickey Mouse. Nalepila jsem si ji tam v šesté třídě na základce.

Mimochodem, to, že to byl Mickey Mouse, už vím jen já.

Čas udělal svoje...